

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 16.123 van 19 september 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De rechtspleging

1.1. Verzoekster heeft op 28 juli 2008 een verweernota neergelegd als repliek op de nota van de Commissaris-generaal.

1.2. Buiten het geval waarin een replieknota krachtens artikel 39/76 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) door de verzoekende partij kan worden ingediend als repliek op het schriftelijk verslag van de verwerende partij inzake haar onderzoek van de nieuw aangebrachte gegevens en elementen, hetgeen in casu niet het geval is, voorziet noch de voormelde wet, noch het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de mogelijkheid om, na kennisname van de nota van de verwerende partij, hierop schriftelijk te repliceren. Derhalve wordt de verweernota uit de debatten geweerd.

2. De bestreden beslissing

De bestreden beslissing luidt als volgt :

“U werd op 21 september 2007 van 12u00 tot 13u20 en op 27 februari 2008 van 10u25 tot 11u05 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die de Roma-taal machtig is. Uw advocaat, meester Fransen, was gedurende het laatste gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom-zigeunerin, geboren te Mitrovica, Kosovo. In 1999 ontvluchtte u met uw gezin het geweld in Kosovo. U reisde naar België en vroeg op 29 november 1999 asiel aan. Op 17 mei 2000 besloot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tot een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dat had u al gedaan. Jullie wilden naar jullie woningen in Kosovo terugkeren, maar het UCK liet jullie niet verder gaan dan Plementina. De volgende zeven jaar verbleven jullie in het vluchtelingenkamp in Plementin. Af en toe gingen jullie naar Obilic om naar jullie huis te gaan kijken. De Albanezen vielen jullie geregeld lastig en maanden jullie aan naar Servië te trekken. Op een keer werd u hierbij aangerand. Begin 2007 trokken jullie naar Kraljevo, uw zoon Mufadin (O.V.:6.103.246) achterna. Hij was een korte periode na jullie aankomst uit Plementina vertrokken en naar Kraljevo getrokken. Tien dagen voor uw vertrek werden u en uw schoondochter Hira (L.) (O.V. 6.103.186) aangerand door Serviërs. Bij een poging om zich te verdedigen morstte Hira kokend water over haar kind. Daarop besloten jullie te vertrekken. Op 18 juni 2006 vroeg u een tweede maal asiel in België. U was in het bezit van een oude Joegoslavische identiteitskaart neer, uitgegeven te Obilic op 30/8/1993; de geboorteakten van Kasandra en Severdjan uitgegeven te Nis dd. 26/7/2001 en de geboorteakte van Jeton uitgegeven te Obilic op 12/6/1999; en de nationaliteitsbewijzen van Kasandra, Severdjan, en Jeton; uitgegeven in Nis op 26/7/2001.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat in het kader van de asielaanvraag van uw partner Hisen (O.) (O.V. 4.904.528) werd besloten tot een beslissing van weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij zijn recente herkomst uit Kosovo niet aannemelijk heeft gemaakt. Uw opeenvolgende verklaringen buigen deze vaststelling niet om. Zo kunt u geen enkel document voorleggen dat uw terugkeer kan staven. Zo bent u niet in het bezit van een identiteitskaart afgeleverd door een afdeling van de -voornamelijk voor de etnische minderhedenaanwezige parallelle Servische administratie in Kosovo en/of van een identiteitskaart afgeleverd door de tijdelijke VN administratie in Kosovo (UNMIK) die sinds juni 1999 verantwoordelijk is voor de afgifte van identiteitsdocumenten te Kosovo. U verklaarde van 2000 tot 2007 in het vluchtelingenkamp te Plementina te hebben gewoond (CGVS-gehoorverslag 27/2/2008 p.2, maar verklaarde er niet te zijn ingeschreven (CGVS-gehoorverslag 27/2/2008 p.2). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt nochtans dat elke inwoner van het kamp in Plementina ingeschreven wordt. Voorts verklaarde u dat er in het kamp geen hulp werd geboden door Albanezen (CGVS-gehoorverslag 27/2/2008 p.3), terwijl uit diezelfde informatie blijkt dat de organisatie van het kamp in handen was van de Albanese NGO Shogata Nëne Tereza, onder supervisie van de UNHCR. Tevens was u er niet van op de hoogte dat KFOR twee maal wekelijks water kwam leveren in het kamp (CGVS-gehoorverslag 27/2/2008 p.3) of dat er al sinds september 2005 verschillende families het kamp van Plementina verlieten omdat zij de mogelijkheid kregen in nieuw opgetrokken appartementen elders in Kosovo te gaan wonen (CGVS-gehoorverslag 27/2/2008 p.3). U bleek niet op de hoogte van dokters in het kamp (CGVS-gehoorverslag 27/2/2008 p.4), terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat er ongeveer drie maal wekelijks een dokter ter plaatse in het kamp kwam. Tenslotte is het opvallend dat u Slobodan Milosevic het presidentschap van Kosovo toedicht (CGVS-gehoorverslag 27/2/2008 p.4) en nog nooit van UNMIK had gehoord (CGVS-gehoorverslag 21/9/2007). Slobodan Milosevic overleed op 11 maart 2006 en sinds 24 september 2000 zelfs niet meer aan de macht in Servië. UNMIK (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo) is sinds de terugtrekking van de Servische troepen, de speciale VN-missie die op basis van VN-veiligheidsraad resolutie 1244 Kosovo bestuurdde, zichtbaar aanwezig in het dagelijkse leven in Kosovo. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd in kopie in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door een opeenstapeling van tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen afgelegd door uw gezinsleden. Zo verklaarde u sinds uw terugkeer vanuit

België in 1999 niet meer in uw oude huis in Obilic te hebben gewoond (CGVS-gehoorverslag 27/2/2008 p.2). Uw partner Isen verklaarde tijdens zijn eerste interview meteen naar Plementina te zijn gegaan en enkel nog naar zijn huis te zijn gaan kijken (CGVS-gehoorverslag Isen 21/9/2007 p.3 en 5). In zijn tweede interview verklaarde hij dat jullie nog een tweetal weken in voornoemd huis woonden vooraleer jullie in het kamp te Plementina verbleven (CGVS-gehoorverslag Isen 27/2/2008 p.2). Uw zoon Mufadin verklaarde na jullie terugkeer een tiental dagen in jullie oude huis te hebben gewoond alvorens naar het Plementinakamp te zijn gegaan (CGVS-gehoorverslag Mufadin 20/9/2007 p.3 en 27/2/2008 p.2). Ook verklaarde u eerst dat u in Kraljevo samen met uw gezin gedurende een drie à vier maanden bij de tante van uw partner, waarbij ook uw zoon Mufadin woonde, zou hebben verbleven (CGVS-gehoorverslag 21/9/2007 p.4). Even later verklaarde u dan weer op een drietal kilometer van uw zoon Mufadin te wonen (CGVS-gehoorverslag 21/9/2007 p.9). Volgens uw zoon Mufadin en uw partner Isen zou u echter naast uw zoon Mufadin gewoond hebben (CGVS-gehoorverslag Isen 21/9/2007 p.7 en CGVS-gehoorverslag Mufadin 20/9/2007 p.7). Uw schoondochter Hira, partner van Mufadin, verklaarde op haar beurt eerst dat jullie bij hen in huis (het huis van de tante van uw partner) verbleven (CGVS-gehoorverslag Hira 20/9/2007 p.5) en vervolgens dat jullie iets verderop in de straat woonden, maar geen burens waren (CGVS-gehoorverslag Hira 20/9/2007 p.7-8). Afrodita tot slot verklaarde dat jullie allen samen woonden, twee à drie huizen verder dan de woning van de tante van uw partner (CGVS Afrodita 1/4/2008 p.2-3). Gelet op wat voorafgaat kan uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België anno 2007 niet worden vastgesteld en kan evenmin worden vastgesteld dat u daadwerkelijk het slachtoffer was/kan zijn van hetzij van een vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De documenten die u neerlegde zijn niet van dien aard om deze vaststelling te weerleggen. Deze stukken bevestigen enkel de identiteit van u en drie van uw kinderen, maar geven geen uitsluitsel over uw verblijfssituatie. U verklaarde overigens dat u al deze documenten reeds had nog voor de oorlog en nooit naar Nis te zijn gegaan (CGVS-gehoorverslag 21/9/2007 p.7), terwijl op de nationaliteitsbewijzen van uw kinderen Jeton, Severdjan en Kasandra alsook de geboorteakten van uw kinderen Severdjan en Kasandra vermeld staat dat ze werden uitgereikt door de gemeentelijke diensten van Obilic te Nis in 2001.

In het kader van de asielaanvraag van uw zoon Mufadin (O.) (O.V. 6.103.246) en schoondochters Hira (L.) (O.V. 6.103.246) en Afrodita (M.) (O.V. 6.103.204) werd tevens besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Een kopie van deze beslissingen werd in kopie in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. De gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel roept verzoekster de schending in van "artikel 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève juncto artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

Verzoekster betoogt dat het algemeen bekend is dat Roma-zigeuners in het kamp Plementina in erbarmelijke omstandigheden leven – hiertoe verwijst zij naar een verslag van de Parlementaire Assemblée van de NAVO –, en dat ze aldaar niet alleen door de bevolking doch ook door de politie gehaat worden. De Servische maatschappij is aldus openlijk racistisch ten aanzien van Roma's, zo stelt zij. Verzoekster betoogt voorts dat zij ook tijdens haar verblijf in Kraljevo als een minderwaardig persoon werd behandeld en dit "gepaard (gaat) met het stigmatiserende beeld, wat in Servië bestaat, van 'de Roma als van nature marginale, onbetrouwbare en criminele personen'". Verder verwijst zij nog naar haar verklaringen.

3.2. In een tweede middel roept verzoekster opnieuw de schending in van "artikel 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève juncto artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen", waarna zij nader ingaat op de motieven van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de vaststelling van de verwerende partij dat geen enkel document voorligt waarmee verzoekster zou kunnen staven dat zij in Plementina heeft verbleven, stelt zij dat zij in het bezit is van een Joegoslavische identiteitskaart geldig voor tien jaar en

uitgegeven op 30 augustus 1993 en dat, voor wat betreft de periode vanaf 2004 tot begin 2007, zij zich bij een probleem zeker kon behelpen met dit document. In het vluchtelingenkamp Plementina had zij, ook gelet op het feit dat zij als moslima slechts een paar keer per jaar buiten komt om boodschappen te doen, niet direct nood aan nieuwe identiteitspapieren, aldus verzoekster.

Waar de verwerende partij verzoekster verwijt dat zij niet op de hoogte was dat KFOR twee maal wekelijks water kwam leveren, betoogt verzoekster dat zij heeft gesteld dat het water per vijf kilo verdeeld werd, dat zij een waterput hadden, dat alleen de Roma die daar zaten daaruit drinken en water uit halen om kledij te wassen en dat Hisen het voedsel verdeelde.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheden omtrent haar verblijf en dat van haar echtgenoot gedurende de eerste tien dagen na hun terugkeer in Kosovo in 2000, betoogt verzoekster dat het “niet onmenselijk” is dat zij, dan wel haar zoon Mufadin, ook gezien hun analfabetisme, zich niet meer exact kunnen herinneren waar zij jaren geleden gedurende tien dagen hebben gezeten, in hun huis in Obilic, dan wel in het Vluchtelingenkamp Plementina.

Ten slotte stelt verzoekster dat waar de verwerende partij haar verwijt dat zij verklaarde dat Slobodan Milosevic de president van Kosovo is, haar echtgenoot wel wist mee te delen dat Zoran Milosevic de burgemeester van hun gemeente in Kosovo is.

3.3. In wat als een derde middel kan worden beschouwd stelt verzoekster dat zij minstens recht heeft op het subsidiair beschermingsstatuut, gezien zij bij een terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade en zij zich niet onder de bescherming van haar land kan of wegens dat risico wil stellen. Zij verwijst daartoe naar haar uiteenzetting bij het eerste en tweede middel.

3.4 De Raad is van oordeel dat de drie middelen samen moeten worden onderzocht.

3.4.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.408, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.852, 15 februari 2007). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen in zoverre dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (R.v.St., nr. 133.153, 25 juni 2004).

3.4.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (R.v.St., nr. 163.124, 4 oktober 2006; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen daarvoor niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook

geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

3.4.3. Uit de sub 2 geciteerde motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas volledig is ondermijnd, gezien verzoekster haar terugkeer naar Kosovo in 2000 en haar daaropvolgende verblijf in Plemetina en Kraljevo niet aannemelijk kan maken. De verwijzing naar de algemene situatie in Kosovo dan wel in Servië van Roma-zigeuners in het eerste middel volstaat derhalve niet om aan te tonen dat verzoekster daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade koestert. Elke aanvraag om de toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus moet immers individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat zijn aanvraag voldoet aan de voorwaarden tot toekenning. De overheid, bevoegd om over de asielaanvraag te beslissen, moet daarbij in de gelegenheid worden gebracht om na te gaan of de betrokken asielzoekster daadwerkelijk verbleven heeft in de streek die zij beweert te zijn ontvlucht alvorens in België asiel aan te vragen, teneinde de waarachtigheid van haar relaas te evalueren en de gegrondheid van haar vrees voor persoonlijke en systematische vervolging of het reële risico op ernstige schade te objectiveren. Het louter herhalen van de asielmotieven, zoals verzoekster placht te doen door de verwijzing naar haar eerdere verklaringen is in casu evenmin van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (R.v.St., nr. 156.221, 10 maart 2006; R.v.St., nr. 153.278, 4 januari 2006). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

3.4.4. Waar verzoekster in het eerste onderdeel van het tweede middel stelt dat zij niet direct nood had aan nieuwe identiteitspapieren en zij zich bij een probleem zeker kon behelpen met haar Joegoslavische identiteitskaart, stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat dit document niet toelaat verzoeksters terugkeer naar Kosovo na haar eerdere asielaanvraag in België te staven. Zoals reeds gesteld sub 3.4.2. berust de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (R.v.St., nr. 126.529, 17 december 2003). Blijkens de informatie door de verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegd (stuk 16), werd elke inwoner van het vluchtelingenkamp Plementina geregistreerd en van documenten, zoals een UNMIK-identiteitskaart, voorzien, waarna ze een sociale bijstand konden krijgen. Er kan dus in alle redelijkheid worden van uitgegaan dat verzoekster over zulk een stuk zou beschikken en dit zou kunnen voorleggen. Het feit dat zij dit thans niet voorlegt ondermijnt de geloofwaardigheid van haar relaas ten stelligste. Haar bewering dat zij zich kon behelpen met haar Joegoslavische –vervallen– identiteitskaart is overigens in het licht van hetgeen hierboven werd gesteld niet meer dan een bewering, net zoals – daargelaten de vraag of dit enige relevantie heeft – het gegeven dat zij weinig buiten kwam.

3.4.5. Het voorgaande klemmt des te meer, nu in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verklaringen van verzoekster evenmin toelaten haar terugkeer naar en verblijf in Plementina sedert 2000 (en later in Kraljevo) aannemelijk te maken.

De Raad is van oordeel dat het niet onredelijk is te verwachten dat verzoekster kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met de omstandigheden en het dagdagelijkse leven in de streek waarvan zij beweert te hebben gewoond (R.v.St., nr. 110.790, 1 oktober 2002). Zelfs aangenomen dat de vraagstelling met betrekking tot de waterverdeling en het antwoord van verzoekster daarop niet toelaten te oordelen dat zij niet op de hoogte was van de tweewekelijkse waterlevering zodat de bestreden beslissing op dat

vlak niet kan worden bijgetreden, zijn de andere door de verwerende partij vastgestelde onwetendheden die verzoekster desbetreffend aan de dag heeft gelegd onaanvaardbaar. In zoverre verzoekster deze pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing ongemoeid laat, worden ze als niet betwist en vaststaand beschouwd. Waar zij nog stelt dat haar echtgenoot wist mee te delen dat Zoran Milosevic de burgemeester van hun gemeente in Kosovo is, valt niet in te zien hoe dit argument – daargelaten de vraag of dit niet een loutere bewering is die op geen enkele wijze wordt ondersteund – afbreuk doet aan het feit dat zij op de vraag: *“toen u vertrok, wie was de president van Kosovo ?”* antwoordde : *“Slobodan”, “Milosevic ? ja”* en dit gegeven blijktens de bestreden beslissing – die ook op dat punt niet wordt betwist – niet overeenstemt met de feiten. Overigens kan er nog op worden gewezen dat met het arrest nr. 16.122 van 19 september 2008 aan verzoeksters echtgenoot Isen O. de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Het tweede en vierde onderdeel van het tweede middel kunnen derhalve niet worden aangenomen.

3.4.6. Waar verzoekster in het derde onderdeel van het tweede middel de vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot haar (en deze van haar familie) verblijfplaats de eerste tien à vijftien dagen na hun terugkeer naar Kosovo tracht te weerleggen door erop te wijzen dat het gelet op hun analfabetisme “niet onmenselijk” is dat zijzelf dan wel haar zoon Mufadin niet exact meer weten waar zij die dagen hebben verbleven, stelt de Raad dat deze verklaring geenszins de motivering van de bestreden beslissing weerlegt. Immers, met betrekking tot bepalende ervaringen in iemands leven die de essentie van het asielrelaas uitmaken, kan worden verwacht dat deze dermate in het geheugen gegrift staan dat de persoon die ze heeft beleefd – los van enig opleidingsniveau – in staat is daar in een later stadium en ongeacht het verstrijken van de jaren nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van te geven. In die optiek is het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekster en haar zoon tegenstrijdige verklaringen zouden afleggen omtrent ingrijpende gebeurtenissen zoals hun terugkeer naar Kosovo en het feit of zij al dan niet eerst enige tijd in hun huis in Obilic zouden hebben gewoond, waarna zij door hun Albanese burens zouden zijn verdreven, het huis zou zijn platgebrand en zij door de KFOR naar het kamp Plementina gebracht zouden zijn.

3.4.7. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekster de pertinente motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot haar beweerd verblijf in Kraljevo en het gegeven dat haar verklaringen met betrekking tot haar identiteitsdocumenten niet stroken met de inhoud ervan, ongemoeid laat, zodat deze als niet betwist en vaststaand worden beschouwd.

3.4.8. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de in de bestreden beslissing vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas ingevolge de zwaarwegende tegenstrijdigheden en mede gelet op het ontbreken van enig bewijsstuk betreffende verzoeksters terugkeer naar Kosovo en haar latere verblijf in Plementina en Kraljevo, onverminderd overeind blijft. De Raad is derhalve van oordeel dat de verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij, steunend op de hiervoor geciteerde pertinente en draagkrachtige motieven – zelfs met weglating van het motief aangaande de waterverdeling (cfr. sub 3.4.5.) – die door verzoekster niet worden weerlegd, stelt dat het onmogelijk blijkt een correct beeld te krijgen van verzoeksters verblijfssituatie de laatste jaren voor het indienen van haar asielaanvraag, zodat niet kan worden vastgesteld of zij daadwerkelijk slachtoffer was of kan zijn van een vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de subsidiaire bescherming. De door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde afschrift van identiteitsdocumenten werden reeds betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing en de Raad treedt de verwerende partij bij waar zij stelt dat deze stukken enkel betrekking hebben op de identiteit van verzoekster en haar kinderen, doch geen uitsluitsel geeft over hun verblijfssituatie. Overigens dient terzake ook nog te worden gewezen op hetgeen sub 3.4.7. werd gesteld.

3.5. De drie middelen zijn in geen van hun onderdelen gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 september 2008 door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A. WIJNANTS.